

Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, πανοσιολογιώτατε εκπρόσωπε του Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης, κύριε Υπουργέ, αξιότιμα μέλη της κυβέρνησης και του Κοινοβουλίου, κύριοι Αρχηγοί, σεβαστοί εν ενεργεία και εν αποστρατεία συνάδελφοι, αγαπητοί Ναυτικοί Δόκιμοι, κυρίες και κύριοι:

Από τα ...πολύ νιάτα μου, μέχρι τα σημερινά ασπρισμένα, όλες οι επετειακές ομιλίες και οι χαιρετισμοί που ακούω ξεκινούν συνήθως με τη φράση «στις κρίσιμες στιγμές που διανύει η Πατρίδα μας». Λέω να πρωτοτυπήσω και να μην ξεκινήσω κι εγώ έτσι αλλά να αφήσω τη φράση αυτή για το τέλος.

Ξεκινώ τιμώντας, ως οφείλω, όλους τους απόντες συναδέλφους που είναι αρκετοί μετά από 40 χρόνια. Πρόσφατες απώλειες, σημαντικές όπως όλες, αυτές του Αντιπλοιάρχου Θανάση Μαυροβουνιώτη, βασανισμένου για τη συμμετοχή του στη Δημοκρατική Άμυνα, των Κινηματιών Ναυάρχων Απόστολου Βασιλειάδη και Διονυσίου Τρουπάκη και του πρώτου κυβερνήτη μου, Ναυάρχου Νίκου Παππά.

Είναι πια ιστορικά βεβαιωμένο ότι η δικτατορία επιβλήθηκε για την διασφάλιση της θέσης της Ελλάδας και Κύπρου στα συμφωνημένα των Μεγάλων Δυνάμεων, εν όψει και του πρώτου αραβοϊσραηλινού πολέμου.

Η επιβολή της και αρχική αποδοχή από μεγάλο τμήμα λαού, διευκολύνθηκαν από τη ρευστή πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα, αποτέλεσμα του διχασμού της κοινωνίας σε νικητές και ηττημένους του εμφύλιου και της αδυναμίας του πολιτικού συστήματος να εμπνεύσει εμπιστοσύνη και να διατηρήσει την εσωτερική σταθερότητα.

Η δικτατορία εξυπηρέτησε τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των Μεγάλων, αλλά άφησε χαίνουσες πληγές στο σώμα της κοινωνίας. Κάθε πραξικόπημα, εμπεριέχει βίαιη ανατροπή της ιεραρχικής δομής της κοινωνίας. Στο πραξικόπημα του '67, η ανατροπή αυτή της ιεραρχίας ξεκίνησε στο πιο πειθαρχημένο κοινωνικό σώμα. Συνταγματάρχες έκριναν στρατηγούς, Ανώτατοι υπέβαλαν τα σέβη τους σε Κατώτερους, θεματοφύλακες του Συντάγματος προσκύνησαν τους πραξικοπηματίες που το κατέλυσαν....

Η διατήρηση, διαχείριση και νομή της εξουσίας παραδόθηκε στους κάθε λογής ετερόφωτους δικτατορίσκους/επιτρόπους εγκατεστημένους σε όλες τις δημόσιες θεσμικές λειτουργίες και συλλογικές δραστηριότητες. Με την ανοχή, δυστυχώς, των θεσμικών λειτουργών αλλά και τη συνεργασία πολλών από αυτούς.

Δημιουργήθηκε, έτσι, μια τεράστια πληγή στο ήθος της δημόσιας λειτουργίας, πληγή που ταλαιπώρησε για πολλά χρόνια τη χώρα και την ταλαιπωρεί, ας μη γελιόμαστε, μέχρι σήμερα με ίδιας ποιότητας ανθρώπους που φορούν, «δημοκρατικής υφής και πλέξης» σακάκια, χρώματος κατά την περίπτωση ...

Πρώτοι υπέστησαν τις συνέπειες του πραξικοπήματος οι αντίθετοι ιδεολογικά στη διατήρηση της χώρας στο ορισμένο με τη λήξη του πολέμου στρατόπεδο. Το Καθεστώς συνέλαβε, εξόρισε, βασάνισε, δολοφόνησε, για να αποδείξει πλαστές συνωμοσίες και δολοπλοκίες. Αυτό είναι γνωστό και διαχρονικά προβεβλημένο.

Βαρύ όμως ήταν και το πλήγμα από την πρώτη στιγμή, και σε όλη τη διάρκεια της δικτατορίας, στις Ένοπλες Δυνάμεις. Στελέχη –και των τριών Όπλων- αποτάχτηκαν ή αποστρατεύτηκαν κατά εκατοντάδες, άλλοι φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή εξορίστηκαν. Αυτά, όπως και η αντιστασιακή δράση πολλών στρατιωτικών, δεν είναι ευρέως γνωστά ούτε προβεβλημένα.

Μεταπολιτευτικά, καλλιεργήθηκε συστηματικά η απόδοση της αποκλειστικής ευθύνης για τη δικτατορία στις Ένοπλες Δυνάμεις και μόνο. Με την κοινωνικο-οικονομική υποβάθμισή τους, με αποκορύφωμα τη σημερινή άδικη και άνιση οικονομική εξουθένωση των στελεχών τους χωρίς να έχουν καν δικαίωμα – μόνο αυτοί- να διεκδικήσουν την αξιοπρέπειά τους με τον τρόπο που επιτρέπεται σε όλες τις άλλες κοινωνικές ομάδες. Με απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, με άκριτη κινδυνολογία για δήθεν πραξικοπήματα, με σκόπιμη παράβλεψη ότι το χουντικό καθεστώς περιείχε ενεργές και όλες τις κρατικές και κοινωνικές μη στρατιωτικές λειτουργίες. Πρακτική κατάφωρα άδικη προς τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων του τότε, αλλά κυρίως και του σήμερα, που διαχωρίζονται και περιθωριοποιούνται έτσι από τον υπόλοιπο λαό. Πρακτική που δεν μπορεί να καλυφθεί από πρόσκαιρα καλά λόγια «επαινετικής παρηγοριάς» και αόριστες υποσχέσεις βελτίωσης.

Η πρακτική αυτή όμως είναι και επικίνδυνη, γιατί το κύρος, η αξιοπρέπεια, η αξιοπιστία, το ηθικό και η προβολή του επιπέδου των Ενόπλων Δυνάμεων, αποτελούν βασικό παράγοντα της Εθνικής Ισχύος κάθε χώρας και του ηθικού όλης της κοινωνίας.

Το Πολεμικό Ναυτικό ουδέποτε ομογενοποιήθηκε με τη χούντα. Γιατί;

Πλήρως αντικρουόμενα, ακούγονται και γράφονται από όσους νομίζουν ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια ότι το Ναυτικό αντέδρασε γιατί ήταν ανέκαθεν Βασιλικό ή γιατί ήταν ανέκαθεν Δημοκρατικό ή γιατί δεν το συμπεριέλαβαν ενεργά στο πραξικόπημα!

Τα πράγματα, όμως, μπορεί να είναι πολύ πιο απλά. Και διδακτικά.

Τα στελέχη του Πολεμικού Ναυτικού, οποιασδήποτε ...κληρονομικής ή επίκτητης πολιτικής ιδεολογίας, τηρούν τις υποχρεώσεις τους, απαιτούν να απολαμβάνουν τα δικαιώματά τους και σέβονται την ιεραρχία της κοινωνίας τους. Όχι ως ιδεολογική επιλογή αλλά, ως ανάγκη για την επιβίωση και επίτευξη των στόχων της –πλωτής- κοινωνίας τους. (και θα επανέλθω σ' αυτό)

Πώς, λοιπόν, να συμφωνήσουν με ένα επίορκο καθεστώς που, δεν αναγνώριζε κανένα ατομικό δικαίωμα και κατέλυε κάθε έννοια επαγγελματικής και κοινωνικής ιεραρχίας;

Το Κίνημα του Ναυτικού άρχισε να οργανώνεται από το 1969 με συνεχείς μήσεις στελεχών και προσπάθεια τοποθέτησής τους σε καίριες θέσεις ώστε να γίνει εφικτή η απαραίτητη μαζικότητα και αποτελεσματικότητα της κίνησης. Προσεγγίζονται πολιτικοί που προσπαθούν (όχι επιτυχώς, είναι αλήθεια) να βοηθήσουν εξασφαλίζοντας σοβαρή και ευρύτερη πολιτική συμπαράσταση στο Κίνημα. Διαμορφώνονται επιχειρησιακά σχέδια και αναζητείται η κατάλληλη συγκυρία.

Προσωπικοί προβληματισμοί, έλλειψη συνωμοτικής νοοτροπίας, αναζήτηση αρχηγού. Απαιτήση για ξεκάθαρη πολιτική κάλυψη, εξασφάλιση εκ των προτέρων και της παραμικρής επιχειρησιακής λεπτομέρειας, διασφάλιση συμμετοχής μονάδων του Στρατού Ξηράς και της Πολεμικής Αεροπορίας, συνδυασμός της κίνησης με εξέγερση της νεολαίας.

Είναι μερικά χαρακτηριστικά του σχεδιασμού που μπορεί, σε πρώτη ανάγνωση των αρχείων, να εκτιμηθούν ως ανασχετικά στην έγκαιρη εκδήλωση του Κινήματος. Είναι, όμως, αρνητικά;

Τα στοιχεία αυτά είναι ενδεικτικά του πολιτισμού της θαλασσινής κοινωνίας στον οποίον και γαλουχούνται τα στελέχη του Ναυτικού.

Τον πολιτισμό που υπάρχει σε κάθε είδους πλοίο, πολεμικό, εμπορικό ή αλιευτικό, μεγάλο ή μικρό από την εποχή της τριήρους. Τον πολιτισμό, όχι ως καλλιέργεια αλλά με την έννοια που έδωσε ο Κοραής ως απόδοση του civilization, ως σύστημα κοινωνικής οργάνωσης, ως το σύνολο νόμων, κανονισμών, αρχών και παραδόσεων που μετατρέπουν το άτομο σε συνειδητοποιημένο πολίτη (civilian) σε μια οργανωμένη κοινωνία πολιτών.

Η ιεραρχία στο πλοίο προσδιορίζεται αναλόγως της εμπειρίας, των καθηκόντων και των ευθυνών του καθενός. Η μη τήρηση ή η ανεπαρκής τήρηση των υποχρεώσεων οποιουδήποτε σε οποιοδήποτε ιεραρχικό επίπεδο, θέτει σε ορατό κίνδυνο την ασφάλεια και την αποστολή της κοινωνίας.

Αλλά και η στέρηση των δικαιωμάτων οποιουδήποτε προκαλεί το ίδιο. Ο καπετάνιος είναι ο απόλυτος άρχοντας. Αλλά είναι υποχρεωμένος να διαχειρίζεται την εξουσία του έτσι ώστε να εξασφαλίζει το ευ ζην και τα δικαιώματα και του τελευταίου στην ιεραρχία, αλλιώς η τύχη του θα είναι ίδια με αυτόν. Στον πάτο της θάλασσας... Πρέπει να εμπιστεύεται το πλήρωμά του, να κερδίζει, με τον επαγγελματισμό και το προσωπικό παράδειγμα, τον σεβασμό, την αναγνώριση, την εμπιστοσύνη, την πίστη δηλαδή, σε βαθμό που οι εντολές την ώρα του πλου να μην επιδέχονται αμφισβήτηση. Το πλοίο κοινωνία δεν μπορεί να κυβερνηθεί από «ηγετικές ομάδες» ή επιτροπές που συνέρχονται κατά περίπτωση. Είναι, πάλι, αδιανόητο, παράλογο, το να

τοποθετήσει κάποιος, επειδή διαφωνεί με τον τρόπο λειτουργίας του πλοίου, βόμβα στο μηχανοστάσιο. Ή να κλείσει το δεξί κατάστρωμα και να πει «από εδώ δεν περνάει κανείς». Ή να κατεβάσει τους διακόπτες της ηλεκτροδότησης. Και είναι αδιανόητο γιατί ξέρει, το βλέπει, το νοιώθει ότι, αν δεν λειτουργήσει η κοινωνία, κινδυνεύει και ο ίδιος να βρεθεί στον βυθό μαζί της. Τα εφόδια της κοινωνίας (τροφήμα, νερό κλπ) είναι συγκεκριμένα και ανήκουν σε όλους τους πολίτες ισομερώς. Δεν τα νέμονται λίγοι. Κάθε παρέκκλιση από αυτό έχει μεγάλες συνέπειες στην συνοχή και ασφάλειά της.

Το πλαίσιο, δηλαδή, της κοινωνίας υποχρεώνει στη διαμόρφωση του πολιτισμού της έτσι ώστε όλα τα μέλη να πειθαναγκάζονται από αυτό στον σεβασμό της ιεραρχίας, στην εκτέλεση των υποχρεώσεων τους, στην δίκαιη κατανομή του πλούτου και στην εξασφάλιση των δικαιωμάτων καθενός.

Γι αυτό εξ άλλου εμείς, (αγαπητοί Ναυτικοί Δόκιμοι) δεν «λαμβάνουμε την τιμή ν' αναφέρουμε» αλλά «ευπειθώς αναφέρουμε». Αποδεχόμαστε έτσι ότι το ολοκληρωτικό υπερεγώ και το ατομικό συμφέρον που καταδυναστεύουν και αποσυνθέτουν την κοινωνία δεν έχουν θέση στο πλοίο. Για κανέναν.

Και αυτό εξηγεί το γιατί τα στελέχη του Ναυτικού ζητούσαν από την αρχή τον καθορισμό αρχηγού, αρχαιότερου όλων των κινηματιών, και πολιτική κάλυψη. Γιατί γαλουχημένα στη δημοκρατία του θαλασσινού πολιτισμού, η ανατροπή της ιεραρχίας ήταν γι αυτούς αδιανόητη και γιατί η κίνησή τους σε καμιά περίπτωση δεν ήθελαν να εμφανιστεί ως εγωκεντρική, ιδιοτελής και ανάλογη αυτής των συνταγματαρχών.

Από τον Σεπτέμβριο του 72, το Ναυτικό ήταν έτοιμο με εξασφαλισμένη την συμπαράσταση στελεχών της Πολεμικής Αεροπορίας και του Στρατού Ξηράς, διασυνδέσεις με αντιστασιακές ομάδες πολιτών αλλά και με τη στήριξη ισχυρών οικονομικών παραγόντων της εποχής. Καθυστερούσε όμως στην προσπάθεια εξασφάλισης και ενός πολιτικού σχήματος εθνικής ενότητας που θα επανέφερε τη συνταγματική νομιμότητα.

Τον Φεβρουάριο του 73 έγινε η πρώτη εξέγερση των φοιτητών στη Νομική Σχολή Θεσσαλονίκης και Αθηνών και η βίαιη καταστολή της από τη χούντα. Οι κινηματίες του Ναυτικού κατάλαβαν ότι «δεν πάει άλλο» και περιορίζοντας πισωγυρίσματα, προϋποθέσεις και συντονιστικά μικροπροβλήματα, αποφάσισαν την εκδήλωση του Κινήματος στις 22 Μαΐου 1973. Πλησίαζε άλλωστε και ο κύκλος των θερινών μεταθέσεων που θα σκόρπιζε τους μνημένους σε άλλες θέσεις και υπηρεσίες αποσυντονίζοντας την οργάνωση.

Η προδοσία του Κινήματος και η άμεση αντίδραση της χούντας με τη σύλληψη των πρώτων κινηματιών απέτρεψε την εκδήλωσή του. Δεν απέτρεψε όμως την εκπλήρωση του σκοπού του. Το συντριπτικό κτύπημα κατά της δικτατορίας.

Η χούντα προσπάθησε να απαξιώσει το Κίνημα. Ο εκπρόσωπός της ανακοίνωνε μια κίνηση «ελάχιστων απόστρατων και λίγων εν ενεργεία αξιωματικών του Ναυτικού», μετρημένων στα δάχτυλα του ενός χεριού, μια «κίνηση οπερέτα».

Και θα κατόρθωνε να περάσει αυτήν την εντύπωση στην εσωτερική και διεθνή κοινή γνώμη αν το Α/Τ ΒΕΛΟΣ δεν βρισκόταν εν πλω σε Νατοϊκή άσκηση.

Ο Κυβερνήτης του, Αντιπλοίαρχος Νίκος Παππάς, αντιλαμβανόμενος την κρισιμότητα της κατάστασης, τη μακρόχρονη προσπάθεια να πηγαίνει χαμένη, την προοπτική μιας ευκαιρίας για νέο Κίνημα αδύνατη και τον κίνδυνο ακόμα και εκτέλεσης συναδέλφων του με συνοπτικές διαδικασίες Στρατοδικείων, απόσχιστηκε από την δύναμη του ΝΑΤΟ και ζήτησε πολιτικό άσυλο στην Ιταλία.

Ο Κυβερνήτης του ΒΕΛΟΣ, από τους πρωτεργάτες του Κινήματος, έχοντας και το σύνολο των γραπτών όρκων στην κατοχή του, σφυροκόπησε με ντοκουμέντα τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στην Κοπεγχάγη τον Ιούνιο του '73. Με συνεχείς συνεντεύξεις και καταγιισμό μηνυμάτων στα ΜΜΕ του εξωτερικού, και με συντονισμένη δραστηριότητα όλων όσων τον ακολούθησαν, αποδόμησε τον μύθο ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις στηρίζουν την δικτατορία. Η αλήθεια αποκάλυφθηκε παγκοσμίως με εκτενή συνεχή, επί μήνες, δημοσιεύματα από την Ιαπωνία μέχρι την Αλάσκα και από τη Νότιο Αμερική μέχρι τη Σκανδιναβία.

Παράλληλα, οι συλληφθέντες στην Ελλάδα αξιωματικοί, αποκάλυπταν εσκεμμένα στις απολογίες τους πρόσωπα και δεδομένα του Κινήματος σε όλη την έκτασή τους, φέρνοντας σε αδιέξοδο το καθεστώς. Δεν μπορούσε να σύρει σε δίκη και να φυλακίσει το σύνολο των κυβερνητών του Στόλου, Διευθυντών των κυριότερων Υπηρεσιών και δεκάδων άλλων αξιωματικών και υπαξιωματικών, την αφρόκρεμα των στελεχών, διαλύοντας στην ουσία το Πολεμικό Ναυτικό. Παράλληλα, οι πιέσεις από την διεθνή κοινή γνώμη και τους κρυφούς ή φανερούς πάτρωνές του αυξάνονταν με ραγδαίο ρυθμό.

Οι πολιτικές εξελίξεις που προκάλεσε η αποκάλυψη του Κινήματος του Ναυτικού ήταν καταλυτικές. Η χούντα αποφάσισε τη δημοκρατικοποίηση της εικόνας της με την κατάργηση της Βασιλείας και τον σχηματισμό πολιτικής κυβέρνησης υπό τον Μαρκεζίνη εξαγγέλλοντας ελεύθερες εκλογές σε αόριστο, βεβαίως, χρόνο. Ο δικτάτορας αποφυλάκισε και απέδωσε Γενική Αμνηστία σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους, εξόριστους, φυλακισμένους και υπόδικους, με μοναδική εξαίρεση τον Αντιπλοίαρχο Παππά και όσους τον ακολούθησαμε, ένδειξη του μεγέθους της «ζημιάς» που υπέστη από αυτόν.

Η χαλάρωση του ολοκληρωτισμού του καθεστώτος αναζωπύρωσε τη νεανική φωτιά της Νομικής και οδήγησε τους ίδιους νέους αναθαρρυσμένους και από το Κίνημα, λίγους μήνες μετά, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου και στην αρχή του τέλους της δικτατορίας.

Τέλος που ήρθε με την εθνική καταστροφή της Κύπρου κατά τα σχεδιασθέντα αλλαχού που εξυπηρέτησε η ..μεταλλαγμένη χούντα του Ιωαννίδη και ολοκλη-

ρώθηκε στους πρώτες μέρες της μεταπολίτευσης λόγω της ανύπαρκτης Εθνικής Ισχύος της χώρας.

Οι ανιδιοτελείς αγώνες όμως των στελεχών του Ναυτικού και των Ενόπλων Δυνάμεων, όπως και αυτοί των νέων, όλου του ιδεολογικού φάσματος, κόντρα στον ολοκληρωτισμό, είτε αποσιωπήθηκαν είτε απαξιώθηκαν από τη γενιά μας σε τυποποιημένες επετειακές εκδηλώσεις, διχαστικές γιορτές κομματικής υιοθεσίας τους και, δυστυχώς από αρκετούς, με ιδιοτελή εξαργύρωσή τους.

Κι αυτά εν μέσω θαλασσοταραχής μικροτήτων που υπερμεγεθύνονται με παταγώδη θόρυβο και τσιρίδες καθημερινά στις τηλεοθόνες από « κύμβαλα αλαλάζοντα». Οι ευθύνες της γενιάς μας για τον εκφυλισμό των κοινωνικών αξιών είναι μεγάλες.

Η χουντική προπαγάνδα χύνει ακόμα και σήμερα τη χολή της για να απαξιώσει το Κίνημα του Ναυτικού και την ανταρσία του ΒΕΛΟΣ. Ο Παττακός επιχαίρει δημόσια για την αναπηρία του αείμνηστου Σπύρου Μουστακλή από τα βασανιστήρια, κατηγορεί τον αείμνηστο Νίκο Παππά ως προδότη που παρέδωσε το πλοίο στον ...ιστορικό εχθρό (λες και δεν ήταν αυτός ο Παττακός που διέταξε το ΒΕΛΟΣ να ασκείται με τους Ιταλούς...).

Όπως ξέρει καλά και ότι ο Παππάς το μόνο που παρέδωσε ήταν τα καθήκοντα του Κυβερνήτη, σύμφωνα με τους Νόμους και τις Διατάξεις, στον καθ' όλα άξιο Υπαρχό του Μανώλη Ξενάκη και αποβιβάστηκε στην Ιταλία (χωρίς βεβαίως να πάρει μαζί του το πλοίο ή να το παραδώσει στον ...εχθρό).

Είναι ανάγκη να περάσει η αλήθεια στις νέες γενιές που οι σημερινές κοινωνικοοικονομικές συνθήκες και η αβελτηρία της δικής μας γενιάς σπρώχνουν στα άκρα του πολιτικού περιθωρίου και στα πέταλα των γηπέδων με τον φανατισμό του αμαθούς.

Είναι ανάγκη χώροι σαν κι αυτόν (Πάρκο Ναυτικής Παράδοσης) να αποκτήσουν κατάλληλη υποδομή για την ανάδειξη και προβολή της ιστορίας στις πραγματικές της διαστάσεις, για την ανάδειξη και προβολή ανιδιοτελών αγώνων για το κοινό καλό, παραδειγμάτων κοινωνικής συνοχής και αποτελεσματικότητας. Για να αναδειχθεί ο θαλασσινός πολιτισμός ως υπόδειγμα κοινωνικής οργάνωσης και στη στεριά. Τρεις χιλιάδες χρόνια η Πατρίδα ζει και βασιλεύει ελεύθερη στη θάλασσα, σκλαβωμένη τα περισσότερα στη στεριά. Ας αναρωτηθούμε γιατί.

Ελλάδα δεν είναι ο Τιτανικός. Είναι η ΟΛΥΜΠΙΑΣ, ο ΑΒΕΡΩΦ, το ΒΕΛΟΣ, η ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ, ο ΘΑΛΗΣ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΣ, ο ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ, το Αρματαγωγό ΛΕΣΒΟΣ που θα έπρεπε κι αυτό να είναι εδώ (ως το μόνο πλοίο, με Κυβερνήτη τον αείμνηστο Πλωτάρχη Λευτέρη Χανδρινό, που πολέμησε την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο).

Πολλοί πολίτες, οργισμένοι από τη συγκυρία, ρωτούν δημόσια, αρκετοί από αυτούς ειρωνικά, « αισθάνονται οι Κινηματίες του Ναυτικού δικαιωμένοι από την ποιότητα, σήμερα, της Δημοκρατίας για την οποία κι αυτοί αγωνίστηκαν; »

Τους απαντούμε ότι « ο εκφυλισμός αρχών και αξιών του πολιτισμού μας από κάποιους ιδιοτελείς, ούτε κατ' ελάχιστο απαξιώνει τους ανιδιοτελείς αγώνες που πρέπει να υπενθυμίζονται και να αναδεικνύονται ως μαγιά για νέους τέτοιους αγώνες στη διαρκή διαπάλη του καλού με το κακό. »

Τέτοιοι ανιδιοτελείς αγώνες για τη δημοκρατία, όπως το Κίνημα των άξιων στελεχών του Ναυτικού και η ανταρσία του ΒΕΛΟΣ, είναι ακόμα πιο σημαντικό να υπενθυμίζονται και να προβάλλονται σήμερα, « στις κρίσιμες στιγμές που διανύει η Πατρίδα μας » (σας υποσχέθηκα ότι θα το πω κι εγώ...). Είναι σημαντικό να προβάλλονται σήμερα ουσιαστικά γιατί από τη συνεχή τυπική επανάληψη της « κρισιμότητας των στιγμών » επί δεκαετίες, την πατήσαμε σαν τους χωριάτες που δεν πίστευαν τον βοσκό που φώναζε συνεχώς « Βοήθεια ο Λύκος ». Και ούτε πήραμε χαμπάρι το πώς, όχι ένας αλλά, αγέλη λύκων- ντόπιων και ξένων- έχει μπει από καιρό στο χωριό και κατατρώει το βιός μας, την αξιοπρέπειά μας, την Δημοκρατία, την Ελευθερία, την Πατρίδα μας. Καιρός είναι να ξαναδιαβάσουμε όλοι οι ηγούμενοι της κοινωνίας και όλοι οι πολίτες το ακροτελεύτιο άρθρο του Συντάγματος και να πράξουμε κατά συνείδηση με ομόνοια και κοινωνική αλληλεγγύη όπως έπραξαν τότε οι άξιοι προϊστάμενοι και συνάδελφοί μας.

« Γνώμες, καρδιές, όσοι Έλληνες, ό,τι είστε, μην ξεχνάτε! Δεν είστε από τα χέρια σας μονάχα. Όχι, Χρωστάτε και σ' όσους ήρθαν, πέρασαν, θαρθούνε, θα περάσουν. Κριτές θα μας δικάσουν οι αγέννητοι, οι νεκροί ». Κωστής Παλαμάς

Με τις σκέψεις αυτές αφιερωμένες στον αναχωρήσαντα Κυβερνήτη μου Ναύαρχο Νίκο Παππά και στους νεαρούς Ναυτικούς Δοκίμους,

ευπειθώς αναφέρω, πέρας του χαιρετισμού μου.